

[Kyed.]

til den Anmærkning paa Finansloven, vi her drøfter, er dog langt udenfor den sunde Fornufts Grænser, og jeg vægrer mig ved at tro, at den højtærede Minister skulde have søgt at faa denne Fortolkning af en staaende Bevilling godkendt i Finansudvalget med den Bagtanke, at han derved vilde søge at binde Finansudvalget overfor en Anmærkning paa Finansloven som den, her er Tale om. Det kunde aldrig falde mig ind paa nogen Maade at ville være med til at nære en saadan Mistanke til den højtærede Minister, som der kan ligge i de to ærede Ordføreres Udtalelser her. Jeg synes, det vilde være en haard Anklage at rette mod den højtærede Minister, for det vil sige, at man retter den Anklage mod den højtærede Minister, at han havde forsøgt at føre Finansudvalget bag Lyset, og det ligger langt fra mig at ville søge at drage en saadan Anklage frem, men det, som de to ærede Medlemmer har været inde paa i deres Tale i Gaar, tangerer det jo lidt.

Hvad angaar Sammenligningen mellem disse to Spørgsmaal i sig selv, er den ogsaa ganske hen i Vejret, thi disse Spørgsmaal er lige saa forskellige fra hinanden som den kulsorteste Nat fra den lyse Dag. I det ene Tilfælde er det Hjælp til en kapitalfattig, af Uheld ramt Virksomhed, i det andet Tilfælde er det Hjælp til en kapitalstærk, af alle Forhold altid stærkt begunstiget Virksomhed. I det ene Tilfælde er det Hjælp til at aflaste Virkningerne af tyngende Renter og Afdrag, i det andet Tilfælde findes der en Virksomhed med store Reserver i Behold. I det ene Tilfælde drejer det sig om Hjælp til en Kartoffelmelsfabrik, som lever paa en Fabrikation, som er ubeskyttet, hvad Told angaar, i det andet Tilfælde drejer det sig om en velbeskyttet Produktion. I det ene Tilfælde staar vil overfor de magreste, fattigste Egne af Landet, i det andet Tilfælde overfor nogle af de rigeste Egne, hvad Jordbundsforhold angaar. I det ene Tilfælde er Dyrkerne gaaet ind paa at tage Verdensmarkedets Priser, paa at tage de Forhold, som Konkurrencen paa dette betinger, enten det saa bliver en eller to Kroner for Kartofflerne. I det andet Tilfælde vil man ikke bøje sig for den naturlige Prisdannelse. Naar Staten skal give Tilskud, hindrer det den naturlige Prisdannelse, Staten er med til at opretholde en kunstig Produktionspris. Derfor er der intet, der halter mere end den Sammenligning, de to ærede Ordførere har tilladt sig overfor disse to Virksomheder. Man kan dog ikke forlange fra de to Herrers Side, at fordi enkelte

ærede Medlemmer har faaet en Kartoffel forkert i Halsen, skal det forpligte andre til at forsluge sig paa en Sukkerroe.

Jeg tillader mig dernæst at vende mig til den højtærede Minister. Han tog Ordet for en kort Bemærkning i Onsdags, da jeg havde talt, og fremkom med den Udtalelse, at han havde haft Henvendelser fra adskillige Venstremænd i denne Sag. Jeg ved nu, at der er enkelte Partifæller af den højtærede Minister, der spørger Folk: Er De Socialdemokrat, ja, eller nej? Men jeg ved ikke, om Ministeren maaske har spurgt de Folk, der søgte ham: Er De Venstremænd, ja eller nej? Om man er det ene eller det andet, maa ligge udenfor, naar man kommer og drøfter noget med Ministeren. Det skal jeg dog lade ligge og vende mig til noget, der er mere positivt. Den højtærede Minister oplæste et Stykke af „Nakskov Tidende“ og mente, at der deri laa en Tilslutning til Indholdet af den foreslaaede Anmærkning. Det er slet ikke Tilfældet. Det, Redaktør Haugner er gaaet ind for og har drøftet i sit Blad, er, om der ikke kunde findes en i sig selv hvilende Ordning, en Omlægning af Afgiften fra at være en Vægtafgift alene til at være en Værdiafgift. Hvis den højtærede Minister fortsat læser „Nakskov Tidende“, vil han se, at den Tilskuds politik, som Anmærkningen indeholder, gaar Redaktør Haugner aldeles imod.

Den højtærede Minister har altsaa haft Besøg af Venstremænd, men han har dog ikke ment, at det var Besøg nok vedrørende dette Spørgsmaal, og saa har han ringet ud til andre, om de ikke kunde forøge de besøgendes Tal. Jeg tænker her paa, at den højtærede Minister har anmodet Repræsentanter for Nykøbing-Fabrikken om en Forhandling vedrørende dette Spørgsmaal. Hvis man nu ser, hvad der er kommet frem, findes der i „Folketidende“ den 15. Marts 1930 et Interview med Næstformanden paa Fabrikken, Hr. K. A. Larsen. Han var blevet ringet op af Handelsministeren og anmodet om at komme til København til Forhandling. Ved denne havde Handelsministeren fremsat sit Forslag, men Næstformanden havde overfor Ministeren sagt, at han var en Modstander af en Tilskudsordning for Sukkerroedyrkingen. Formanden for Nykøbing-Fabrikken, Kammerherre Tesdorpf, Ourupgaard, har i et Interview i samme Blad sagt:

„Jeg deler ganske K. A. Larsens Standpunkt som principiel Modstander af en Tilskuds politik overfor en bestemt Gren af Landbruget.“
Og hvis den højtærede Minister f. Eks.